

17809
LIBRARUL

Povestea prințesei Florica

1. La doică

Au fost odată un rege și o regină, care, deși aveau trei fete, le iubeau pe cele două mai mari, gemenele care se numeau Portocalia și Roșatica. Deși frumoase și cu duh, acestea nu erau și bune la suflet. În privința aceasta semănau regelui și reginei. Cea mai Tânără dintre prințese, care avea cu trei ani mai puțin ca surorile ei, se numea Florica; și era tot atât de frumoasă pe cât era de drăgălașă și bună pe cât era de ferme cătoare. Avea ca nașă pe zâna Puternica, din care prință era pizmuită de Roșatica și Portocalia, care nu avuseseră nici o zână ca nașă.

La câteva zile după nașterea Floricăi, regele și regina o trimisese că la țară, la o răzeșă, unde trăi foarte fericită cincisprezece ani, fără ca părinții ei să vină să o vadă măcar o sin-

gură dată. Trimiteau în fiecare an răzeșei o sumă oarecare de bani, cu care plăteau întreținerea Floricăi, întrebau despre ea, dar nu o aduceau niciodată la palat și nu se îngrijeau deloc de creșterea ei. Florica ar fi crescut ca în pădure, dacă buna ei nașă, zâna Puternica, nu i-ar fi trimis profesori și tot ce-i trebuia. Astfel, Florica învăță să citească, să scrie, să numere, să lucreze, aşa că deveni o muziciană bună și învăță să deseneze și să vorbească multe limbi străine.

Florica era cea mai frumoasă, cea mai încântătoare, cea mai drăgălașă, prințesa cea mai dulce din lumea întreagă. Era foarte ascultătoare și, de aceea, nu a fost certată sau pedepsită vreodată. Nu ducea dorul părinților ei, căci nu-i cunoștea și nu năzuia să trăiască în alt loc, decât în căsuța în care crescuse.

Într-o zi, pe când sta pe o bancă din fața casei, văzu venind un om cu pălărie și haine galonate, care, apropiindu-se de ea, o întrebă dacă se poate să-i vorbească prințesei Florica.

— Da, desigur — răspunse Florica —, poți, căci chiar eu sunt prințesa Florica.

— Dacă-i aşa, prințesă, adăugă omul scoțându-și pălăria, poftim scrisoarea aceasta pe care tatăl vostru, regele, m-a trimis să v-o dau.

Florica luă scrisoarea, o deschise și citi următoarele:

„Florico, surorile tale împlinesc optprezece ani și trebuie să se mărite. Am poftit pe prinții și prințesele tuturor regilor din lume, să ia parte la serbările pe care voiesc să le dau, cu scopul de a-i alege pe soții surorilor tale. Ai cincisprezece ani și ești destul de mare ca să fii de față la aceste serbări. Poți

să vii să petreci trei zile la mine. Am să trimit după tine peste opt zile. Nu-ți dau bani pentru rochii, căci am cheltuit mult pentru surorite tale. De altfel, nimici nu se va uita la tine. Poți, deci, să te îmbraci cum vei vrea.

Regele, tatăl tău“

Florica alergă să-i arate scrisoarea doiciei sale.

— Te bucuri, Florico, să mergi la serbările acelea?

— O, da! Da, doică dragă, mă bucur mult: am să petrec, și voi cunoaște pe tatăl meu, pe mama mea, pe surorile mele și apoi, mă voi întoarce iar la tine.

— Dar, zise doica ridicând capul, ce rochie ai să îmbraci, nenorocit copil?

— Frumoasa mea rochie de percal alb, pe care o îmbrac în zilele de sărbătoare, dragă doică.

— Sărmana mea copilă, rochia ta e bună la țară, dar este urâtă pentru o adunare de regi și de prinți.

— Ce are a face, draga mea!... Chiar tata spune că nimenei n-are să mă privească. Astă mă bucură: și voi vedea pe toți și nimenei n-are să mă vadă!

Doica oftă, nu spuse nici un cuvânt și începu să cârpească, să spele și să calce rochia Floricăi. În ajunul zilei în care trebuia să vină să o ia, doica o chemă și-i spuse:

— Drăguța mea, iată-ți rochia pentru serbarea regilor. Ai grijă de rochia ta, căci nu ai alta și n-am să fiu acolo, ca să îți-o spăl și să îți calc.

— Mulțumesc pentru bunătatea-ți, doică dragă. Fii pe pace... am să iau seama!

Doica îi puse într-o cutie rochia, ciorapi de bumbac, pantofi negri de piele și un buchetel de flori, pe care Florica avea să și-l pună în păr. În clipa în care vru să închidă cutia, fereastra se deschise cu zgromot și apăru zâna Puternica.

— Te duci, Florico dragă, la curtea regelui, tatăl tău? întrebă zâna.

— Da, la el mă duc, pentru trei zile.

— Și ce rochie ți-ai pregătit pentru aceste trei zile?

— Iată!

Și copila îi arătă cutia care stătea încă deschisă. Zâna zâmbi, scoase o sticluță din buzunar și glăsui:

— Vreau ca Florica mea să uimească lumea în rochia ei de bal... Aceasta nu este rochia potrivită pentru ea.

Destupă sticluța și turnă pe rochie o picătură din licoarea aflată în ea. Rochia se îngălbeni, se mototoli și deveni din pânză groasă de sac. O altă picătură schimbă ciorapii în niște ciorapi groși și albaștri, o a treia picătură schimbă buchetul într-o aripă de pui, iar pantofii se făcură ca vai de lume.

— Iată, zise zâna cu aer voios, aşa vreau să fie îmbrăcată Florica mea! Vreau să te gătești cu toate acestea și, ca să fii cu totul împodobită, iată un colan, o panglică pentru prins părul și brățări.

Zicând acestea, scoase din buzunar și puse în cutie un colan de alune, o panglică din paie și brățări din fasole.

O sărută pe Florica pe frunte și pieri, lăsând-o pe fată înmărmurită.

Florica și doica se priviră lung, iar în cele din urmă doica izbucni în hohote de plâns.

— Aşa... mai trebuie să-mi dau toată osteneala pentru ne-norocita astă de rochie! Poate fi înlocuită și cu o zdreanță. Ah, Florico, biată Florică, nu te duce la petrecere! Spune că ești boinavă!

— Nu, ar fi o necuvintă în fața nașei mele, zise Florica. Sunt sigură că ceea ce face ea este spre binele meu, căci e mai cu minte decât mine. Voi merge și am să mă îmbrac cu tot ce mi-a dat nașa.

Și Florica nu se mai îngriji de veșmintele ei. Se culcă și dormi bine.

A doua zi, nu sfârșise bine să se îmbrace și să se pieptene și iată trăsura regelui care veni să o ia. Fata își sărută doica, își luă cutia în trăsură și plecă.

2. Florica la curtea tatălui ei, regele

Ziua intâia

Au mers decât două ore, căci orașul regelui nu era tare de parte de locul unde crescuse Florica.

Când ajunse, fu mirată văzând că e foftită să se dea jos într-o curte mică și murdară. Un paj o aștepta.

— Veniți, domniță!... Am poruncă să vă conduc în apartamentul vostru.

— Aș vrea să o văd pe regină... zise cu sfială Florica.

— O să o vedeti, principesă, peste două ore, când se vor aduna toți la masă. Până atunci, însă, ar fi bine să vă îmbrăcați.

Florica merse după paj, care o conduse printr-o sală lungă, la capătul căreia se afla o scară. Urcă, urcă mult până să ajungă într-o altă sală, de unde intră în odaia pregătită pentru ea. Era o mansardă mică, abia mobilată, căci regina rânduise pentru ea o odaie de-a slugilor.

Pajul lăsa cutia într-un ungher și-i vorbi Floricăi, cu sfială:

— Iertați-mă, printesa, dacă v-am adus într-o odaie în care nu se cade să stea Măria Voastră. Din nenorocire, regina a găzduit în apartamentele palatului pe reginele și regii invitați și nu i-a mai rămas nici unul liber... și-apoi...

— Bine! Bine! zise Florica, zâmbind. Nu este nevoie de scuze... Mă simt foarte bine aici.

— Voi veni să vă cauț, printesa, ca să vă conduc în fața regelui și a reginei, când va fi bătut ora.

— Voi fi gata! spuse Florica. La revedere, frumosule paj!

Florica deschise cutia puțin cam măhnită... Oftând, scoase rochia ei murdară din pânză groasă și toate câte le mai avea și începu să se pieptene în fața unui ciob de oglindă, pe care îl găsise într-un colț al odăii.

Era atât de îndemnantică și își așeză cu atâta măiestrie păruri bălai, aripa de găină, panglica de paie, încât, chiar și aşa, ea tot părea frumoasă. După ce se încălță și își îmbrăcă rochia, mare și fu mirarea văzând că rochia-i se făcuse o rochie de mătase, cu flori de aur, brodată cu rubine, de o frumusețe uimitoare. Urătii ei pantofi deveniseră niște pantofi din atlas alb, prinși cu o agrafă făcută dintr-un rubin mare, de o neîntrecută frumusețe. Ciorapii erau din mătase și atât de

subțiri, că păreau țesuți din fire de păianjen. Colanul era din rubine și diamante mari, brățările din cele mai frumoase brillante ce s-au văzut vreodată. Merse la oglindă și văzu că aripa de găină se preschimbase într-o minunată egretă și că panglica din paie se transformase într-o diademă atât de frumoasă, atât de strălucitoare, încât numai o zână putea să aibă o asemenea podoabă.

Fericită și încântată, Florica sărea prin odaia ei și-i mulțumea cu glas tare nașei sale, care, după ce voise să vadă cât este de ascultătoare, o răsplătea atât de dumnezeiește.

Pajul bătu la ușă, intră și se dădu înapoi, uimit de frumusețea Floricăi și de bogăția podoabelor ei.

Ea îl urmă, coborî multe scări, străbătu o mulțime de apartamente și, în cele din urmă, pajul o conduse printr-o mulțime de saloane magnifice, pline cu regi, prinți și doamne.

Fiecare se oprea și se întorcea să o admire pe Florica. Rușinată că atrage toate privirile asupră-i, Florica nu îndrăznea să-și ridice ochii.

În sfârșit, pajul se opri și-i spuse Floricăi:

— Printesa, iată-i pe rege și pe regină!

Ea își ridică ochii și-i zări înainte-i pe rege și pe regină, privind-o mirați, într-o atitudine comică.

— Doamnă, rosti într-un târziu regele, binevoiește și spune-mi care îți este numele. Ești, fără îndoială, o regină mare sau o mare zână, a cărei apariție neașteptată este pentru noi o onoare și, totodată, o fericire!...